

Hồi 295

Tập để ngoạ long

Yến Phi tỉnh lại trong địa đạo hắc ám, lòng bình tĩnh lạ thường.

Địa đạo không khí vẫn đục, tường vách ẩm ướt, tràn trề cảm giác mục rữa. Ngoại trừ tiếng tim đập của mình ra, địa đạo im ắng trầm ổn. Chàng thủ từ thái tức chuyển thành hô hấp ra ngoài, lập tức phải quay ngược lại, mùi thối rữa trong địa đạo có thể làm cho người ta hít vào là đi đời. Chàng không kinh hoảng, chàng đương nhiên biết đang ban ngày ban mặt mà ra khỏi địa đạo, bị người phát giác còn nguy hiểm hơn nhiều, nhưng chàng thỉnh thoảng có thể theo lối ra Thịnh Phong Hải Vị nơi không có địch quân phòng thủ mà hít chút không khí tươi mát.

Chàng cũng không lo lắng làm sao để thông tin cho đồng bạn, bởi chuyện xảy ra đêm hôm qua tất đã lọt vào mắt thám tử Hoang nhân, đi báo cho Lưu Dụ biết. Với tài trí của Lưu Dụ, sẽ đoán ra chàng hiện ở trong tình huống hoàn cảnh ra sao, phối hợp một cách chặt chẽ với mình. Đây là sự hiểu ngầm có được từ biết bao lần vào sinh ra tử kề vai tác chiến với nhau.

Như dưới tình huống bình thường, cho dù Hoang nhân binh lực hơn địch nhân trong Tập gấp bội, cũng không có cách công hãm Biên Hoang Tập, huống hồ hiện tại thực lực bộ đội Hoang nhân không tới một nửa bên địch.

Nhưng Yến Phi biết thắng lợi nằm trong tầm tay, chỗ then chốt là ở bộ đội Hoang nhân dùng công Tập và kỳ binh tiến chiếm Chung lâu, nan đề hai phía làm sao mà phối hợp thật đau đầu.

Ý định ban đầu là sau khi cao thủ Hoang nhân lọt vào thành công chiếm Chung lâu, bộ đội ngoài Tập đánh ập vào Biên Hoang Tập, nhưng nếu bị địch nhân đề kháng chặn ngoài Dạ Oa Tử, đội cao thủ sẽ biến thành đơn độc, sau khi dùng hết hỏa khí tên nổ, chỉ còn nước đội lên bàn mổ.

Hiện thời hình thế nghịch chuyển, đại quân công Tập có thể thông dong công Tập, chỉ cần có thể khống chế Đông đại nhai, liền có thể theo bí đạo Thịnh Phong Hải Vị trực chỉ trung tâm của Dạ Oa Tử mà kéo rốc vào, thêm vào "Đạo nhật phong" uy lực kinh hồn, bất kể binh lực của địch nhân mạnh mẽ tới đâu cũng phải chạy không kịp thở.

Yến Phi từ từ đứng dậy, nhắm phương hướng Thịnh Phong Hải Vị mà đi tới, đã đến lúc đi ra hít thở, nếu không chàng sẽ bị ngộp chết. Hiện tại chắc đã đến đêm! Hay có lẽ là lúc mặt trời lặn.

oOo

Trời sẫm tối, chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên tiếp được thông tri của Phong Nương, phải lập tức khởi trình.

Tiểu Thi lo lắng: "Có phải có địch nhân đến không? Đi đêm cưỡi ngựa rất nguy hiểm".

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười: "Người chỉ cần theo sát ta là được, ta sẽ chiêu cố người mà! Phàm chuyện gì đều có thể nhìn từ một góc độ khác, ta lại cảm thấy hành quân nửa đêm vừa kinh hiểm lại vừa thần bí, thật thú vị".

Lại cười nói: "Người không cần lo lắng về mặt an toàn, nếu phải lo lắng thì là người Mộ Dung Thùy muốn đối phó mới nên lo lắng! Quyền chủ động hoàn toàn do y thao túng, đối phương đang bị y xỏ mũi dắt vào chỗ chết".

Tiểu Thi càng sâu tư, thấp giọng: "Tiểu thư rất xem trọng Mộ Dung Thùy a, ài! Y đáng sợ như vậy, ai có thể đánh bại y chứ?".

Kỷ Thiên Thiên nhún vai không lo sợ: "Đáng tiếc y có khắc tinh ông trời sắp đặt, mà kẻ đó là tiểu thư ta đây. Cuối cùng có một ngày người sẽ minh bạch hai câu nói này của ta, không phải là cầu nhàu tiết phần đâu".

Tiểu Thi ngạc nhiên: "Tiểu thư thì ra thống hận Mộ Dung Thùy như vậy".

Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhàng thốt: "Nếu không phải do y, Tiểu Thi của ta đâu có cần chịu khổ, ta không tính nợ với y thì tính với ai?".

Tiểu Thi cảm động: "Tiểu thư thật tốt với tôi quá".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Hiện tại bọn ta kéo hết tới Đài Bích, bởi Mộ Dung Vĩnh đã trúng kế, tưởng bọn ta muốn qua Thái Hành đại đạo tiến công Trường Quảng. Hừ! Mộ Dung Thùy, lần này người bị ta nhìn thấu rồi".

oOo

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến ngồi xuống bên hồ, không hẹn mà cùng kêu lên: “Hơi ẩm đậm đặc quá!”.

Hai người đưa mắt nhìn nhau cười lên.

Mộ Dung Chiến khà khà thốt: “Trên sự thật mỗi một người đều đang ngấm ngấm lo lắng làn sương lão Hồng dự đoán có giáng lâm kịp thời hay không, còn sợ rằng đến sớm quá thì bọn ta tiến thoái lưỡng nan”.

Đồ Phụng Tam nói: “Nếu Lưu Dụ quả là chân mệnh thiên tử phương Nam, trận sương mù này chắc sẽ đến đúng lúc”.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: “Lòng tin như vậy thật ra là tốt hay xấu đây? Nếu sai lầm có khác gì là hại bản thân?”.

Đồ Phụng Tam mỉm cười: “Mệnh trời tuy khó đoán, lại không phải là không có dấu vết tìm bắt, ta càng lúc càng tin Tạ An không nhìn lầm người, đến vụ hỏa thạch tai dị gần đây càng làm cho ta tin chắc không còn nghi ngờ. Đáp án sẽ được vạch trần, ta đang căng mắt mà đợi”.

Mộ Dung Chiến nói: “Lưu Dụ ở Tân Lang hà một mũi tên phá ‘Ấn Long’ thật là đẹp mắt, cái làm người ta cảm động là gã chịu lặn lội hoàn thành hảo sự cho Cao Ngạn, người có phải đã quyết định toàn lực trợ giúp gã tranh đoạt thiên hạ phương Nam không?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Gã là hy vọng duy nhất cho ta báo thù Hoàn Huyền, ta còn có tuyển chọn nào khác chứ?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Đoạn Ngọc Hàn’ của Hoàn Huyền có phải thật sự lợi hại như trong truyền thuyết không?”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng: “Hoàn Huyền từ nhỏ đã hiển lộ khả năng luyện võ trời ban, đao của y chuyên về khí thế, bá đạo ngoan độc phi thường, nếu đơn đả độc đấu, ta không nắm chắc có thể thắng được y”.

Mộ Dung Chiến nói: “Nghe người nói vậy, Hoàn Huyền quả là có chân tài thực liệu”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Cửu phẩm cao thủ đâu có chọn bầy, xem Tạ Huyền có thể ngang ngựa với Mộ Dung Thùy, lại ung dung chém chết Trúc Bất Quy, có thể đoán được một Huyền kia xếp hạng gần sát Tạ Huyền đao pháp đâu thể tệ bạc”.

Mộ Dung Chiến trầm ngâm một hồi: “Ta muốn hỏi người một câu hỏi riêng tư, có được không?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Ta đã sớm coi người là tri kỷ của ta, có gì muốn hỏi cứ hỏi”.

Mộ Dung Chiến cảm động thốt: “Ta và người tác phong hành sự gần như nhau, hơn nữa không có xung đột lợi ích, cho nên từ lúc ban đầu đã chuyện vãn râm ran, ài! Trên sự thật bọn ta hiện tại phải gọi là đồng bệnh tương lân về nhiều mặt”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Ta chỉ nghĩ được hai phương diện: người nào cũng đều có một nhóm đi theo, lại đều cần phải lấy Biên Hoang Tập làm nơi an thân lập nghiệp”.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Còn Thiên Thiên thì sao?”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Câu hỏi của ngươi là muốn hỏi về vấn đề này?”.

Trầm ngâm một hồi, đáp: “Ta thật không ghen tị với Yến Phi. Sao ta lại có thể rộng rãi như vậy? Có lẽ là ta bị tình thần quên mình vì người của Kỷ Thiên Thiên làm cảm động, có lẽ đã làm xúc động đến tình cảm đã chôn giấu lâu rồi trong nội tâm. Biên Hoang Tập là vùng đất tự do, không thể dùng cường quyền độc bá, không có sự phân biệt môn đệ, Kỷ Thiên Thiên có quyền tự do chọn lựa của nàng, có quyền tuyển chọn đối tượng, mà Yến Phi quả là người đáng để bội phục, tất cả những nguyên nhân đó kết hợp lại, ta dễ dàng tiếp nhận sự thật đã thành này”.

Mộ Dung Chiến hân hoan: “Nói hay lắm! Hiện thực đã thành, chỉ còn nước tiếp nhận. Chân tình bất chấp sinh tử của Yến Phi đối với Thiên Thiên cũng làm cho người ta cảm động, khiến người ta vứt bỏ mọi lòng riêng, chỉ cần Thiên Thiên hạnh phúc là được rồi, mọi chuyện khác không đáng để nuối tiếc”.

Đồ Phụng Tam nói: “Tộc nhân của ngươi bỏ Trường An ra Quan ngoại chính diện giao phong với Mộ Dung Thùy, ngươi có tính toán gì?”.

Mộ Dung Chiến than: “Kết quả sẽ ra sao? Không cần đoán cũng biết, Mộ Dung Thùy sẽ trở thành một Hoàn Huyền của ta, còn Thác Bạt Khuê sẽ là một Lưu Dự, tình huống tuy không giống hệt, hình thế đại để lại không khác gì. Xem xem! Đây không phải là đồng bệnh tương lân sao...”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Thác Bạt Khuê là con người ra sao?”.

Mộ Dung Chiến đáp: “Theo ta biết, Thác Bạt Khuê là người Mộ Dung Thùy nghi kỵ nhất, luôn luôn muốn thu dụng họ Thác Bạt. Thờ còn làm mã tặc, Thác Bạt Khuê đã sớm hiển lộ tài năng của y, Phù Kiên phái người thảo phạt y, không có lần nào có thể chiếm tiện nghi. Kỵ chiến của y ở phương Bắc nổi tiếng phi thường, nhìn Thác Bạt Nghi là có thể biết bản lãnh ra sao rồi, nếu để y ổn định trận địa, phương Bắc e rằng chỉ có Mộ Dung Thùy mới có tư cách làm đối thủ của y”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Y là người có thể hợp tác không?”.

Mộ Dung Chiến đáp: “Chuyện đó cần phải xem giao tình của y với Yến Phi. Con người này tâm ngoan thủ lạt, nuôi chí khôi phục Đại quốc, là người lấy dân tộc làm trọng”.

Đồ Phụng Tam mỉm cười: “Nói như vậy, cho đến khi đánh tan Mộ Dung Thùy, y có thể đồng tâm hiệp lực với bọn ta, sau này rất khó dự đoán”.

Mộ Dung Chiến kiên quyết: “Chỉ cần có thể hạ Mộ Dung Thùy, cứu chủ tỳ Thiên Thiên về, chuyện khác ta không để tâm”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đây chính là nguyên nhân Lưu Dụ kiến lập nên đội quân Biên Hoang toàn Dạ Oa tộc, chỉ cần Biên Hoang Tập hồi phục lại sự hưng thịnh trước đây, sức ảnh hưởng của bọn ta sẽ vượt quá Biên Hoang, đồng thời điều khiển sự thắng trầm Nam Bắc, chỉ có như vậy bọn ta mới sống có ý nghĩa, sống một cách oanh liệt. Đây là tình huống chưa từng xuất hiện trong lịch sử, Biên Hoang sử của lão Trác có thể như người nói, càng lúc càng nhiều màu nhiều sắc, đúng không”.

Hai người nhìn nhau cười vang, đều cảm thấy thống khoái.

oOo

Thác Bạt Nghi vén màn trướng đi vào, Lưu Dụ đang chăm chú nghiên cứu địa đồ Biên Hoang do Trác Cuồng Sinh chế ra đang trải rộng dưới thảm, Biên Hoang Tập là trung tâm của bản đồ, chấm một điểm đỏ.

Lưu Dụ liếc nhìn Thác Bạt Nghi, mục quang quay lại địa đồ, giọng nói nhẹ nhàng: “Ta không cần biết người dùng phương pháp gì, phải dẫn dụ co kéo địch nhân vòng vòng Biên Hoang Tập, để bọn chúng không dám mạo hiểm xuất Tập nghênh kích bọn ta”.

Thác Bạt Nghi quỳ xuống đối diện Lưu Dụ bên kia địa đồ, đôi mắt lấp lánh: “Người giao cho ta bao nhiêu người?”.

Lưu Dụ đón ánh mắt sáng ngời của hắn, mỉm cười: “Ba ngàn kỳ binh thì sao? Lấy tộc nhân của người làm nòng cốt, phó soái để người chọn, nhưng tốt hơn hết là thành viên của Chung lâu nghị hội”.

Thác Bạt Nghi nghĩ tới Thác Bạt Khuê, Lưu Dụ về phương diện này rất giống Thác Bạt Khuê, thần thái vững tin nắm chắc, làm cho người ta không có cách nào hoài nghi gã có phải có lòng tin tất thắng hay không. Thứ thần thái này hình thành một sức thu hút tươi tắn khiến người ta khó lòng chống cự. Bọn họ đều là lãnh tụ trời sinh, có tài tranh bá thiên hạ.

Giả như có một ngày đúng như sở liệu của Thác Bạt Khuê, hai người giao phong trên chiến trường, thật ra tình huống sẽ hào hùng tới cỡ nào?

Thác Bạt Nghi thông dong thốt: “Nếu bọn ta lên đường cả ngày lẫn đêm từ đây, sau hai ngày là tới Biên Hoang Tập, người ngựa mệt mỏi như tử, làm sao mà tiến hành chiến lược du kích co kéo so cước lực?”.

Lưu Dụ nói: “Người đã quên thủy lộ từ đây đến Biên Hoang Tập hoàn toàn do bọn ta khống chế sao? Sự an toàn của thủy đạo do đại tiểu thư phụ trách, người chắc có thể an tâm. Bọn ta sẽ tiễn người một đoạn, đến nơi gần Biên Hoang Tập nhất sẽ đưa ba ngàn tinh kỵ các người lên bờ”.

Thác Bạt Nghi hỏi: “Bờ đông hay bờ tây?”.

Lưu Dụ đáp: “Bây giờ năm ngàn khoái kỵ của Mộ Dung Chiến chắc đã theo đường bộ đến Trần Hoàng Cương, người lên bờ bên đông ngạn, lần theo Dĩnh Thủy toàn tốc phóng lên thượng du, phải dẫn dụ sự chú ý của địch nhân, làm cho địch nhân nghi thần ngờ quỷ, không dám đón đánh Mộ Dung Chiến trận địa còn chưa ổn định”.

Thác Bạt Nghi cau mày: “Địch nhân có thể lấy được tình báo xác thực qua nội gian, rõ binh lực của bọn ta như lòng bàn tay, dùng phương pháp của người được sao? Giả như ta là Điều Hưng và Mộ Dung Lâm, chỉ cần phái một vạn bộ đội chọn chỗ yếu mà tấn, tình huống như vậy khẳng định sẽ lập tức phải qua sông đuổi chạy lên phía Bắc, mãi cho đến khi tiêu diệt hết bọn ta, còn quân đội ở lại trấn thủ của bọn chúng không những vẫn có đủ binh lực giữ vững Biên Hoang Tập, còn có thể chia binh ra Tập đột kích Mộ Dung Chiến”.

Lưu Dụ không đáp mà hỏi ngược: “Mộ Dung Lâm là người ra sao?”.

Thác Bạt Nghi đáp: “Mộ Dung Lâm là con của ái cơ của Mộ Dung Thùy, xảo trá đa biến từ nhỏ, Mộ Dung Thùy một mực không thích gã, thêm vào đã mấy lần làm cho Mộ Dung Thùy nổi nóng, cho nên không thân thiện với gã, ít khi cho gặp mặt, vì vậy Mộ Dung Lâm luôn đau đầu sợ hãi lọt sau đuôi. Đến sau trận chiến Phì Thủy, Mộ Dung Thùy phản Tần lập quốc, Mộ Dung Lâm lập được đại công trong chiến trận phản Tần, mới dần dần được sự sủng tín của Mộ Dung Thùy, được phong làm Phủ Quân đại tướng quân. Sau khi Mộ Dung Thùy xưng đế, còn được phong làm Triệu vương, danh vọng tăng tiến. Hiện tại xem gã được phái đến Biên Hoang Tập là có thể biết Mộ Dung Thùy đang trọng dụng gã”.

Lưu Dụ hỏi: “Bản lĩnh dụng binh của gã ra sao?”.

Thác Bạt Nghi đáp: “Mộ Dung Lâm dụng binh khá có phong độ của cha, không thua Mộ Dung Bảo, khẳng định vượt hơn Mộ Dung Tường, thích tìm thắng trong hiểm nguy, rành

dùng kỳ binh. Chính vì ta rành tác phong hành sự của gã, cho nên biết gã sẽ không ngồi yên không lý gì đến ba ngàn kỵ binh mỏng mỏng của ta, mặc cho bọn ta phong tỏa thượng du rồi tiền hậu giáp kích Biên Hoang Tập”.

Lưu Dụ nói: “Ta chính là sợ gã không ra Tập truy kích các ngươi. Mục tiêu của các ngươi là khiến cho địch nhân tổn công vô ích, làm cho bọn chúng mò không ra bóng dáng, các ngươi thậm chí có thể chạy vào khu đầm lầy Vu Nữ Khâu, khiến truy binh tiến thoái lưỡng nan. Chỉ cần chịu cho đến trận sương mù giáng lâm, ngươi có thể tùy cơ ứng biến, hoặc là phản kích truy binh, hoặc là bỏ địch nhân mà vượt Dĩnh Thủy, từ mặt bắc ép tới Biên Hoang Tập”.

Thác Bạt Nghi mục quang sáng ngời, chăm chăm nhìn Lưu Dụ một hồi, gật đầu: “Hiểu rồi!”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Trước khi đánh bại Mộ Dung Thùy cứu chủ tỳ Thiên Thiên về, bọn ta chắc vẫn là chiến hữu hợp tác chặt chẽ, có đúng không?”.

Thác Bạt Nghi nhận ra ám chỉ trong lời của gã, ngấm ngấm thở dài, gật đầu đồng ý.

Sau khi hai người thương lượng chi tiết các phía giáp kích Biên Hoang Tập, Thác Bạt Nghi lãnh mệnh đi ra chuẩn bị. Lúc này Đồ Phụng Tam, Giang Văn Thanh, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Âm Kỳ, Hồ Lôi Phương và Cao Ngạn kéo nhau đến, lại bắt đầu một cuộc hội nghị quân sự.

oOo

Yến Phi hít thở không khí tươi mát, thể hội được tư vị “làm người”.

Giờ phút này, câu hỏi Tiền môn có tồn tại hay không, căn bản không đáng để chàng nghĩ tới.

Một đội kỵ binh phi qua Đông đại nhai bên ngoài, từ khe cửa Thịnh Phong Hải Vị nhìn ra, không thấy bóng dáng địch nhân, chàng vẫn cảm nhận được không khí khẩn trương mưa to gió lớn sắp ập đến bên trong Biên Hoang Tập.

Đối với Diêu Hưng và Mộ Dung lân mà nói, lần này không cho phép có sai sót, một là sẽ rất khó lòng ăn nói với cha mình, hai là quan hệ mặt mũi, càng trọng yếu hơn là mất đi Biên Hoang Tập có khác nào mất đi Biên Hoang, sẽ cắt đứt hết liên hệ Nam Bắc.

Sức phản kích và quyết tâm của Hoang nhân đều vượt ngoài ý liệu của các đại bá chủ Nam Bắc, nếu lịch sử có thể đảo ngược, e rằng không ai muốn cải biến Biên Hoang Tập.

Biên Hoang Tập thời này, các đại thế lực đối đầu cai quản, bất kể Mộ Dung Thùy hay Điều Trường đều có thể thông qua giao dịch công bình mà kiếm lợi. Nhưng nếu lần này phản công Biên Hoang Tập thành công, Mộ Dung Thùy và Điều Trường không những khó lòng thu lợi từ Biên Hoang Tập, mà còn đang không lại tăng thêm một đại kinh địch mạnh mẽ gườm gườm rình rập ở Biên Hoang, lúc nào cũng có thể từ Biên Hoang vọt ra.

Binh lực của Biên Hoang thua xa đại quân của Mộ Dung Thùy hay Điều Trường, nhưng lại có nhân tài xuất sắc nhất và kinh tế to tát làm hậu thuẫn, uy lực phát huy kỳ năng khó mà đánh giá được.

Yến Phi có xung động muốn lợi dụng lúc địch nhân không phòng bị tả xung hữu đột ra Biên Hoang Tập hội hợp với nhân mã các phương, lại lập tức quăng bỏ ý tưởng đó, không phải là chàng không nắm chắc có thể ra khỏi Tập, mà là sợ địch nhân sinh nghi, lục tìm khu vực hiện thân của chàng, phát hiện chỗ tàng ẩn "Đạo nhật phong", vậy thì thật là mất mát to lớn.

Cho nên chàng chỉ có thể nhẫn nại bình tĩnh, chờ đợi trận sương mù giáng lâm, đó chính là tín hiệu tốt nhất ước định "động thủ".

Lúc sương mù buông mình, hành động phản công Biên Hoang Tập sẽ toàn diện khai triển, mà mình đang dưới tình huống này, lại có "Đạo nhật phong" trong tay, có thể phát huy uy lực kinh hồn, xoay chuyển toàn hình thế trận chiến công phòng.

Lại một đội nhân mã từ phía Đông môn phi đến, thấp thoáng nghe thanh âm hai người đối thoại.

Yến Phi chăm chú vểnh tai lắng nghe.

Không khí ngột ngạt quét sạch hết, dưới tình huống địch nhân nghĩ chàng đã sớm rời khỏi Tập, chàng có phải có thể bằng vào thân pháp linh cảm tuyệt thế làm một thám tử thần kỳ, nắm bắt tình huống và kế hoạch tác chiến tổng thể của địch nhân không?

Chàng biết càng nhiều, càng rõ bộ sậu phòng ngự trong Tập, lúc phản công càng nắm chắc phần thắng.

- o O o -